

Sygn. akt IV CSK 47/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku W. O.
przy uczestnictwie G. P., K. P., H. P. R. O.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
H. P. i R. O.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt III Ca 248/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

W ocenie Sądu Najwyższego powołane przesłanki nie zostały wykazane, wskazanych wyżej wymagań skarżący bowiem nie spełnili. Rozbieżna interpretacja przepisów prawa przez strony pozostaje bez znaczenia dla oceny czy przedstawione zagadnienie prawne nosi cechę nowości i istotności, a więc budzi wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy. Umknęło nadto uwadze skarżących, że art. 398¹³ § 2 *in fine* stwierdza, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a więc w sprawie niniejszej jest związany ustaleniem, że nie zachodziły okoliczności wskazane przez nich jako błędne oświadczenie

wiedzy spadkodawcy o wyposażeniu dzieci z drugiego małżeństwa. Prymat przy ocenie treści testamentu ma wola spadkodawcy a ustalenie zaistnienia błędu lub nie, jest kwestią konkretnych okoliczności faktycznych. Błąd oznacza mylne wyobrażenie wnioskodawcy o rzeczywistości, zaś kwestia oceny zachowania osób bliskich w stosunku do niego wykracza poza kategorię błędu, bo decydujące znaczenie w tym zakresie ma jego punkt widzenia. W ustalonym stanie faktycznym wskazane zagadnienie nie może mieć istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Z tej też przyczyny nie zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej - zważywszy na motywy Sądu Okręgowego i treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, brak podstaw do stwierdzenia, że skarżący skutecznie wykazał kwalifikowane, niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących jej podstawę.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).